

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 965/2020
26.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Божидара Вујичића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Дарко Д. Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2106/19 од 22.10.2019. године, у седници одржаној 26.02.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2106/19 од 22.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2106/19 од 22.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Вршцу П 975/2018 од 18.10.2018. године ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда, а ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан је тужени да им по основу стицања без основа исплати износе ближе наведене у изреци са припадајућом затезном каматом од доспелости до исплате. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.000 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 2106/19 од 22.10.2019. године, првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, а преиначена у ставу другом и трећем изреке, тако што су одбијени тужбени захтеви тужилаца за исплату досуђених износа, као стеченог без основа са законском затезном каматом и захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка са каматом, а обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 21.000 динара, са законском затезном

каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Тужιοци су обавезани да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужιοци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију и тражио трошкове на име састава одговора на ревизију од стране јавног правобранилаштва.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2 ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, јер је правно схватање другостепеног суда изнето у побијаној одлуци, у складу са ставом Уставног суда израженим у одлуци I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 08.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6 Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Решењем првостепеног суда од 21.05.2018. године, одређено је спајање парница по тужбама, ради стицања без основа, које су поднете 14.05.2018. године, 16.05.2018. године и 18.05.2018. године и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности. Тужιοци нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно према вредности предмета спора.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужилаца недозвољена.

Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се

наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Захтев туженог за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију од стране јавног правобранилаштва је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа – судија

Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић